

Arrest

nr. 210 297 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, ook gekend als X van Eritrese nationaliteit, op 24 september 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 september 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2018 om 15u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 maart 2018 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat hij op 23 november 2017 in Italië werd geregistreerd en op 14 december 2017 vroeg hij asiel aan in Italië. Op 10 april 2018 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse autoriteiten. Italië werd op 25 april 2018 de verantwoordelijke lidstaat op grond van stilzwijgend akkoord.

Op 6 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de raad) die bij arrest nr. 206 663 van 9 juli 2018 de vordering verwerpt. Op 1 augustus 2018 is verzoeker onder escorte naar Italië teruggekeerd.

Op 13 september 2018 is verzoeker het voorwerp van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Hij wordt op dezelfde dag gehoord.

Op 13 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: O.

voornaam: A.

geboortedatum: 01.01.1998

geboorteplaats: <A REMPLIR - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: -

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV (...)2018 van de politie zone van Brugge - SPN.)

Gezien het karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV (...)/2018 van de politie zone van Brugge - SPN.)

Gezien het karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er een bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV (...)/2018 van de politie zone van Brugge - SPN.)

Gezien het karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is niet het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.

Vasthouding

(...)"

Op 25 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen. Deze beslissing is op het ogenblik van de terechtzitting nog niet ter kennis gebracht aan verzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. de vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

2.2. het belang

Verweerder stelt in de nota het belang van verzoeker in vraag nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Belgische autoriteiten de Italiaanse autoriteiten zullen aanschrijven met de vermelding van de Eurodac-Hit. Verweerder verwijst naar de beslissing die heden (25 september 2018) is genomen tot het vasthouden in een bepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, conform de artikelen 24, lid en 28, lid 2 van de Dublin-III-Verordening. Verweerder wijst erop dat die beslissing "*vandaag ter ondertekening (wordt) voorgelegd en aan verzoeker ter kennis gebracht*". Ter terechtzitting stelt verweerder dat uit de stukken van na de bestreden beslissing duidelijk de intentie blijkt dat hij naar Italië zal worden overgedragen.

Ter zitting verdedigt de raadvrouw van verzoeker zijn belang bij de huidige vordering. Ze stipt vooreerst aan dat men niet tegelijkertijd een terugkeerbesluit kan nemen en een overdracht beogen op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde

land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening). Een terugkeerbesluit beoogt immers principieel een verwijdering buiten de Unie, terwijl een overdrachtsbesluit bedoeld is voor het overdragen van verzoekers van internationale bescherming binnen de Unie. De raadsvrouw vervolgt dat indien de Italiaanse autoriteiten een terugname- of overnameverzoek zouden weigeren, de thans voorliggende vordering toestaat verzoeker zonder een correct onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM naar Ethiopië/Eritrea terug te sturen. Verder stelt de raadsvrouw dat indien de Italiaanse autoriteiten (al dan niet stilzwijgend) akkoord gaan met de terugname, verzoeker zich verzet tegen deze terugname en hij verwijst naar zijn grieven in ondergeschikte orde ontwikkeld in zijn verzoekschrift, meer bepaald de schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Italië.

De Raad kan verweerder niet volgen. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat er geen uitvoerbare beslissing naar Eritrea (vermelde nationaliteit in de bestreden beslissing) zou voorliggen. Het feit dat momenteel een onderzoek lopende is naar de eventuele mogelijkheid tot overdracht naar Italië op grond van de Dublin III-verordening en verzoeker in dat kader ook wordt vastgehouden, houdt niet in dat de thans bestreden beslissing niet uitvoerbaar zou zijn. Er kan niet redelijkerwijs betwist worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding gebaseerd zijn op artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 3 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Uit deze bepaling blijkt dat een terugkeerbesluit toestaat terug te sturen naar het herkomstland, een land van doorreis op basis van communautaire of bilaterale overeenkomsten of andere regelingen of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Een “*terugkeerbesluit*” is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of die illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn definieert “*terugkeer*” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: 1) zijn land van herkomst, of 2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of 3) een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 *iuncto* 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn bijgevolg uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn. Het feit dat later eventueel nog een overdrachtsbesluit zal worden genomen, verhindert niet dat de gemachtigde wel al een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft genomen. Deze beslissing houdt wel degelijk voor verzoeker reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 29 mei 2018, nrs 241 623 en 241 625). *In casu* is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek (zie RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

De huidige bestreden beslissing is blijkens de rechtsgrond en de uitdrukkelijke motieven een terugkeerbesluit en geen overdrachtsbesluit. De gemachtigde kan bijgevolg op grond van deze beslissing verzoeker naar Eritrea (vermelde nationaliteit in de bestreden beslissing) verwijderen. Het feit dat er eventueel andere intenties zouden zijn, zoals verweerder ter zitting stelt, doet geen afbreuk aan de motieven van de beslissing.

Verweerder merkt in de nota bovendien op dat een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van een verwijdering naar Italië reeds werd onderzocht bij het nemen van de bijlage 26^{quater} van 6 juli 2018. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen voormelde beslissing werd door de Raad op 9 juli 2018 verworpen waardoor er kan worden besloten dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM voorligt.

Verweerder kan dienaangaande opnieuw niet worden gevolgd. De Raad wijst op de rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat voor een onderdaan van een derde land die 'teruggekeerd' is opnieuw een terugname procedure dient te worden gevoerd (Artikel 24 van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding, waarin een onderdaan van een derde land, na in een eerste lidstaat om internationale bescherming te hebben verzocht, aan deze lidstaat is overgedragen na de afwijzing van een in een tweede lidstaat ingediend nieuw verzoek, en vervolgens zonder verblijfstitel naar het grondgebied van die tweede lidstaat is teruggekeerd, tegen die onderdaan een terugnameprocedure kan worden gevoerd, en dat hij niet opnieuw kan worden overgedragen aan de eerste lidstaat zonder dat een dergelijke procedure wordt gevolgd. HvJ 25 januari 2018, A. Hasan, nr. C-360/16). Verzoeker kan niet worden overgedragen zonder dat de situatie opnieuw is onderzocht en is nagegaan of de verantwoordelijkheid, na de overdracht van verzoeker, niet naar een andere lidstaat is overgegaan. Aldus dient verweerder in het kader van die Dublin procedure opnieuw een beslissing te nemen. Verzoeker behoudt de mogelijkheid om tegen de nieuwe beslissing eventueel een vordering tot schorsing voor de Raad in te dienen indien hij meent dat artikel 3 van het EVRM in het gedrang is.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door verweerder niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en *a fortiori* de schorsing ervan.

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en de zorgvuldigheidsplicht. Hij wijst erop dat de huidige bestreden beslissing gestoeld is op artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de Terugkeerrichtlijn omzet en dus de gemachtigde de mogelijkheid biedt verzoeker te verwijderen buiten het Europese grondgebied, *in casu* terug te sturen naar Eritrea.

In dat verband merkt verzoeker op dat hij steeds heeft verklaard de Ethiopische nationaliteit te hebben en dat hij niet begrijpt waarom er in de bestreden beslissing 'Eritrea' wordt vermeld. Verzoeker heeft tijdens het gehoor afgenomen door de politie op 13 september 2018 uitdrukkelijk verklaard een zestal maanden geleden reeds in België te hebben verbleven en dat hij in het kader van de Dublin-verordening werd overgedragen aan Italië. Op de vraag of hij wil terugkeren naar Italië heeft verzoeker uitdrukkelijk verklaard dat hij omwille van psychologische problemen, waarvoor hij in Italië geen behandeling kreeg, niet wil terugkeren naar Italië. Verzoeker zou er tevens geen opvang hebben gekregen en al die maanden 'op straat' hebben geleefd. Verzoeker heeft tenslotte verklaard niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, met name Ethiopië omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid. Wat betreft zijn mentale problemen voegt verzoeker aan het verzoekschrift stukken toe (een verklaring van een psycholoog en van een arts) ter ondersteuning van zijn betoog. Met al deze elementen is geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Bespreking

In de bestreden beslissing die dateert van 13 september 2018 wordt aangaande artikel 3 van het EVRM het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RvV ingesteld worden."

Ter terechtzitting legt de verwerende partij een 'beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen' voor. Deze beslissing dateert van 25 september 2018 en was op het ogenblik van de terechtzitting nog niet ter kennis gebracht aan verzoeker. De verwerende partij stelt in de nota dat verzoeker aldus naar Italië zal worden verwijderd.

De Raad stelt evenwel vast dat er thans geen onderzoek is gevoerd in verband met artikel 3 van het EVRM, noch ten opzichte van Ethiopië, noch ten opzichte van Italië. Er wordt slechts verwezen naar een nieuwe 'beslissing tot vaststelling van de grens' waarin het risico op schending van artikel 3 van het EVRM zal worden onderzocht. Thans verwijst verwerende partij naar Italië in het kader van de Dublin-procedure en meent hij dat artikel 3 van het EVRM niet meer moet worden onderzocht, nu de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de vorige beslissing van 6 juli 2018 werd verworpen door de Raad (arrest nr. 206 663 van 9 juli 2018). Het is de Raad aldus niet duidelijk of er alsnog een onderzoek op het risico op schending van artikel 3 van het EVRM zal volgen, nu in de bestreden beslissing wordt gesteld dat een onderzoek van artikel 3 van het EVRM in de nieuwe 'beslissing tot vaststelling van de grens' zal plaatsvinden en de verwerende partij thans in de nota met opmerkingen stelt dat dit onderzoek niet meer nodig is.

Hoe dan ook geeft de bestreden beslissing zelf uitdrukkelijk toe dat bij het treffen van de bestreden beslissing er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De Raad kan dan ook niet anders dan verzoekende partij volgen in haar betoog dat artikel van het 3 EVRM op het eerste gezicht geschonden werd door de bestreden beslissing door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Wel integendeel nu de verwerende partij meent dat er geen onderzoek ten aanzien van Italië meer vereist is.

Naast de vaststelling dat de Raad van State ook recent geoordeeld heeft in zijn arrest nr. 241 623 van 29 mei 2018 dat de verwerende partij "bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds (moet) onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder

het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling(..)” en er aldus al een onderzoek moet gebeuren bij het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten en niet slechts *in extremis* bij de tenuitvoerlegging ervan, *in casu* ook moet worden vastgesteld dat verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft waarvan de tenuitvoerlegging imminent is daar zij met het oog hierop vastgehouden wordt.

In de mate verweerder zou stellen dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet op de hoogte was van het land van bestemming, kan hij niet worden gevolgd. Uit het gehoorverslag van 13 september 2018 blijkt duidelijk dat verzoeker aangaf reeds teruggestuurd te zijn naar Italië in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker gaf ook duidelijk aan niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst uit vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid en evenmin terug te kunnen naar Italië omdat hij aldaar geen bescherming krijgt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt eveneens dat er op 14 september 2018 een Eurodac-Hit was, waardoor verzoekers nationaliteit en terugkeer uit Italië reeds sinds 14 september 2018 gekend is. Heden (25 september 2018) is er evenwel nog geen nieuwe beslissing tot vaststelling van de grens genomen.

De Raad benadrukt nogmaals dat het de verwerende partij toekomt om een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij het treffen van de bestreden maatregel. Dat zij dit heeft nagelaten hoeft geen verder betoog.

Deze vaststelling volstaat samen met de andere vervulde schorsingsvoorwaarden om de bestreden beslissing te schorsen. Dienvolgens dringt zich geen bespreking op van de overige onderdelen van het enig middel.

Het middel is *prima facie* ernstig voor zover de schending van de zorgvuldigheidsplicht in het kader van artikel 3 van het EVRM wordt opgeworpen.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. Verzoekende partij verwijst naar hetgeen zij gesteld heeft onder het aangevoerde middel en wijst op artikel 3 van het EVRM.

2.4.2.2. Verzoekende partij kan gelet op de bespreking van haar grief betreffende artikel 3 van het EVRM worden gevolgd in haar betoog dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel dreigt te berokkenen. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3. Aangezien werd voldaan aan de cumulatieve schorsingsvoorwaarden, wordt de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. MOONEN